

ΕΛΕΝΗ ΧΩΡΕΑΝΘΗ

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ
ΜΗΔΕΙΑ/ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ/ΑΛΚΗΣΤΗ

Αθήνα 2021

ΣΕΙΡΑ: ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ (αρ. σειράς 298)

Τίτλος: ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ/ΜΗΔΕΙΑ/ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ/ΑΛΚΗΣΤΗ

Συγγραφέας: Ελένη Χωρεάνθη

Συντονίστρια έκδοσης: Καλλιόπη Αγραφιώτη

Τόπος και Χρονολογία έκδοσης: Αθήνα, Νοέμβριος 2021

Σελίδες: 410

Διάσταση σελίδας: 15x23 cm

Γραμματοσειρά: PF Garamond

Χαρτί: γραφής 100 gr

ISBN: 978-618-201-292-5

Εκδόσεις: 24γράμματα / Γιώργος Δαμιανός

Διεύθυνση / Κεντρική Διάθεση:

Λεωφόρος Πεντέλης 77, Χαλάνδρι 152 34

Τηλ.: + 30 210 612 70 74

Email: info@24grammata.com

Web site / e-shop: www.24grammata.com

Copyright © 2021 24γράμματα

Η γραφιστική επεξεργασία

έγινε στο ατελιέ γραφικών τεχνών

των εκδόσεων «24 γράμματα»

(Λεωφ. Πεντέλης 77, Χαλάνδρι, τηλ. 210 612.70.74)

Υπεύθυνη ψηφιακής σελιδοποίησης: Βάσω Σπλήρα

Φωτογραφία εξωφύλλου: freerick.com

Δημιουργία εξωφύλλου: Βάσω Σπλήρα

ΕΛΕΝΗ ΧΩΡΕΑΝΘΗ

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ
ΜΗΔΕΙΑ/ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ/ΑΛΚΗΣΤΗ

24 γράμματα
εκδόσεις

Περιοχόμενα

Μήδεια 11

Ιππόλυτος 159

Άλκιστη 291

Μήδεια

Μήδεια
ΕΙΔ

Μήδεια

Μήδ
Μ

Μήδεια

Μήδεια

Η μάγισσα από την Κολχίδα

Η Μήδεια ήταν κόρη ενός μυθικού βασιλιά, του Αιήτη, που βασίλευε στη μυθική Αία, την Κολχίδα, στα βόρεια παράλια του Ευξεινού Πόντου. Ήταν μια όμορφη, χαρισματική και θεοσεβούμενη βασιλοπούλα, που της άρεσε να κάνει όνειρα τρυφερά, καθισμένη ώρες στον εξώστη του παλατιού του πατέρα της, μιλώντας στην Εκάτη, τη θεά του φεγγαριού, κάτω από το μελιχρό φως του.

Ονειρευόταν ταξίδια μακρινά. Ήθελε να γνωρίσει άλλους ανθρώπους, να ρθει κάποιο πριγκιπόπουλο και να την πάρει μακριά στο άγνωστο. Την έπνιγε ο κλειστός ο τόπος της πατρίδας της. Ένιωθε τα σύνορα στενά. Η ψυχή της γύρευε διέξοδο. Κυρίως από τότε που η ζωή και η μοίρα της συνδέθηκε με το *χρυσόμαλλο δέρας*, το δέρμα του χρυσόμαλλου κριαριού που φύλαγε ο δράκοντας στην καρδιά του μεγάλου δάσους της Εκάτης.

Η Μήδεια, δροσερή παιδούλα ακόμα, συχνά τις φεγγαρόφωτες νύχτες άφηνε τον εξώστη του παλατιού, ξυπνούσε τις ακόλουθές της, κατέβαινε σιγά νυχοπατώντας, ανέβαιναν στην άμαξά της και κρύβονταν στο ιερό άλσος της Εκάτης. Εκεί, άφηνε παράμερα τις ακόλουθές της, προχωρούσε ίσαμε την καρδιά του άλσους όπου ήταν ο ναός της θεάς του φεγγαριού και στην απόλυτη γαλήνη και τη σιωπή χαιρόταν την απόλυτη ελευθερία. Έτρεχε αμέριμνα ανάμεσα στις πυκνές φυλλωσιές ώσπου μια νυχτιά τα εφηβικά βήματά της την έφεραν μπροστά σε μια πανύψηλη βελανιδιά, όπου κρεμόταν το χρυσόμαλλο δέρμα ενός κριαριού. Το είχε δωρήσει στον πατέρα της ο *Φρίξος*, ένα βασιλόπουλο από τον *Ορχομενό της Βοιωτίας*. Είχε φτάσει εκεί με τη βοήθεια της μητέρας του, της άτυχης *Νεφέλης*, που τον έσωσε από τα νύχια της βασίλισσας *Ινώς*, της κακής μητριάς, της δεύτερης γυναίκας του Αθάμαντα, που βασίλευε στον Ορχομενό.

Η Μήδεια έμεινε άλαλη αντικρύζοντας το θαυμάσιο *χρυσόμαλλο δέρμα*, και δοκίμασε να σκαρφαλώσει στο δέντρο, για να το αγγίξει, αλλά ο δράκοντας που το φύλαγε, της έδειξε τα σουβλερά του δόντια.

Από κείνη όμως τη σημαδιακή νύχτα η Μήδεια δεν έβγαζε από το νου της το παράξενο αυτό στολίδι του δάσους. Ζήτησε από τη μεγαλύτερη αδερφή της, τη Χαλκιόππη, να μάθει πώς βρέθηκε εκεί το αστραφερό δέρμα. Η αγαπημένη της αδερφή της διηγήθηκε την ιστορία του Φρίξου που έφερε στη χώρα τους το δέρμα και της άτυχης αδερφής του, της *Εδδης*, που πνίγηκε στον *Εδδήοποντο*, στη στενή λουρίδα της θάλασσας που ενώνει το Αιγαίο με την *Προποντίδα*...

Από τότε η Μήδεια πύκνωσε τις επισκέψεις της στο δάσος και με τον καιρό κατάφερε να ξεγελάει με γλυκόλογα και ξόρκια το φύλακα του δέρατος και την άφηνε να πλησιάζει και να χαϊδεύει το θαυμάσιο δέρμα. Κάποια στιγμή η Μήδεια που το μυαλό της έτρεχε πολύ μακριά, πολύ πιο μπροστά από την εποχή της, ανακάλυψε πως είχε μαγικές ικανότητες, και μπορούσε με μαγικά βότανα και λόγια μαγικά και με τη βοήθεια της θεάς Εκάτης να γοπεύει και να κοιμίζει ακόμα και άγρια θηρία και φυσικά και το δράκοντα. Η Εκάτη την έκαμε ιέρεια στο ναό της εκεί στην καρδιά του ιερού της δάσους. Και χωρίς στην αρχή να το ξέρει και η ίδια η πανέμορφη Μήδεια ήταν μάγισσα!

Στην Ιωλκό εκείνα τα χρόνια βασίλευε ο Πελίας που είχε αρπάξει το θρόνο από τον αδερφό του τον Αίσωνα. Όταν μεγάλωσε ο Ιάσοντας, ο γιος του Αίσωνα, και αξίωσε από τον Πελία να του δώσει το θρόνο του πατέρα του, ο Πελίας ζήτησε από τον Ιάσωνα να του φέρει το χρυσόμαλλο δέρας, για να του παραδώσει την εξουσία. Είπε πως του το ζήτησε σε όραμα ο Φρίξος.

Ο Ιάσοντας δεν κατάλαβε την παγίδα που του έστησε ο θεός του και οργάνωσε την περίφημη *Αργοναυτική εκστρατεία*. Γεμάτος φιλοδοξίες και όνειρα κίνησε με την *Αργώ* του ακολουθούμενος από όλους τους ήρωες, *το άνδρος των Εδδώνων*, για την Κολχίδα.

Η Ήρα που ήθελε να βοηθήσει το θεοσεβούμενο Ιάσωνα, παρακάλεσε την Αφροδίτη να βάλει το χεράκι της. Κι εκείνη έστειλε το γιο της, τον έρωτα, και σημάδεψε κατάστηθα τη Μήδεια. Η κόρη του Αιήτη μόλις είδε

τον Ιάσονα τον ερωτεύτηκε παράφορα. Με τα μαγικά και τα ξόρκια της τον βοήθησε να κλέψει το χρυσόμαλλο δέρμα. Ο Ιάσωνας που ερωτεύτηκε κιόλας την πανέμορφη Μήδεια, της υποσχέθηκε πως θα την πάρει μαζί του στην Ελλάδα και θα την κάμει βασίλισσα της Ιωλκού. Έτσι η Μήδεια, ερωτευμένη παράφορα, ακολούθησε τον Ιάσονα στην Ελλάδα με την ελπίδα πως θα γίνει βασίλισσα της Ιωλκού.

Ύστερα από πολλές και πολύχρονες περιπέτειες με τη βοήθεια της Μήδειας, που για το χατίρι του Ιάσονα έγινε στυγερή αδελφοκτόνος, έφτασαν στην Ιωλκό. Ξεγέλασε τις κόρες του Πελία και δολοφόνησαν τον πατέρα τους, το σφετεριστή του θρόνου της Ιωλκού, για να γίνει βασιλιάς ο Ιάσωνας. Αλλά αυτό δεν έγινε ποτέ. Ύστερα από το φρικτό θάνατο του πατέρα του, ο Άδμητος έδωσε τον Ιάσονα και τη Μήδεια από την Ιωλκό. Ο Ιάσωνας στενοχωρημένος από τη συμπεριφορά του φίλου και ξαδέρφου του και κουρασμένος πια από τις πολύχρονες περιπέτειες και τα φονικά, προτίμησε να ζητήσει από το βασιλιά της Κορίνθου, τον Κρέοντα, να του επιτρέψει να μείνει στην Κόρινθο με τη Μήδεια και τα δυο παιδιά που στο μεταξύ είχαν αποκτήσει. Όπως και έγινε.

Ο άπιστος σύζυγος

Τα χρόνια περνούσαν, η Μήδεια μεγάλωνε τα παιδιά της, παράτησε τα μαγικά που ήξερε, έπιασε φιλίες με τις γυναίκες και ζούσαν ήσυχα και ειρηνικά. Όμως σιγά σιγά στέρεψε η νεανική δροσιά του κορμιού και η

φρεσκάδα του προσώπου της μαραινόταν. Η Μήδεια μέρα με τη μέρα γερνούσε και ζάρωνε. Ο Ιάσωνας άρχισε να ξεχνάει το παρελθόν, τι είχε κάμει για κείνον η όμορφη βασιλοπούλα. Ο φλογερός έρωτάς του για την κόρη του Αιήτη λιγόστευε. Κάποια στιγμή έσβησε τελείως και βαρέθηκε τη γυναίκα του. Αδιαφορούσε για κείνη. Ερωτεύτηκε την πανέμορφη κόρη του Κρέοντα, τη Γλαύκη, και αποφάσισε να την παντρευτεί με τη συγκατάθεση βέβαια του πατέρα της. Ο Κρέοντας θεώρησε μεγάλη τιμή να κάμει γαμπρό τον τολμηρό αρχηγό της *Αργοναυτικής Εκστρατείας*, της πρώτης μεγάλης θαλασσινής περιπέτειας των Ελλήνων. Και δεν άφτανε αυτό, διέταξε τη Μήδεια να εγκαταλείψει την Κόρινθο μόνη ή μαζί με τα παιδιά της, για να μην είναι εμπόδιο στην ευτυχία της κόρης του.

Τώρα αρχίζει το μεγάλο δράμα της περιφρονημένης γυναίκας και της ταπεινωμένης συζύγου, της παρατημένης μάνας που είναι αναγκασμένη να ζήσει εξόριστη ξένη σε ξένον τόπο ανάμεσα σε ξένους και εχθρικούς ανθρώπους, σέρνοντας μαζί της στη δυστυχία και δυο ορφανά. Να τα αφήσει στη μητριά; Ούτε να το σκεφτεί δεν ήθελε.

Η εγκαταλειμμένη γυναίκα που θυσίασε τα πάντα για την αγάπη και το μεγάλο έρωτα ενός άπιστου και ακάριστου άντρα, έφτασε στα όριά της. Δεν είχε πια περιθώρια αντοχής. Και δεν ήταν δυνατό να αντέξει τόση καταφρόνια και ταπείνωση. Το μίσος της εκδίκησης θέριεψε μέσα της. Ο μόνος άνθρωπος που της παραστέκει στη δυστυχία και τρέμει για την τύχη της, είναι η ηλικιωμένη παραμύνα, που την αγαπάει σαν παιδί της.

Οι φόβοι της παραμάνας

Η ταλαίπωρη γυναίκα ζει πλάι στην παθιασμένη Μήδεια μια ολόκληρη ζωή. Ξέρει τις δυνάμεις, τις αντοχές, τις αδυναμίες και τις κακίες της κυράς της. Και γνωρίζει πολύ καλά τον αδίστακτο χαρακτήρα, και ίσαμε πού μπορεί να φτάσει το μίσος της για τον Ιάσονα που είχε φουντώσει στην καρδιά και στην ψυχή, στην πληγωμένη αξιοπρέπεια της κόρης του βασιλιά Αιήτη. Διαισθάνεται την επερχόμενη συμφορά και δεν ξέρει τι πρέπει και τι μπορεί να κάμει για να την αποτρέψει. Τρέμει για τη ζωή των δυο αθώων παιδιών που είναι στο στόχαστρο της Μήδειας. Φοβάται πως θα τα χρησιμοποιήσει η μάνα για να εκδικηθεί τον άπιστο σύζυγο και αδιάφορο πατέρα.

Μερικές φορές το βλέμμα της Μήδειας δεν αγκαλιάζει τρυφερά τα παιδιά όπως άλλοτε. Είναι σα βέλος φαρμακερό, μπηγμένο στο κορμί του καθενός.

Τα παιδιά είναι το μοναδικό όπλο που έχει στα χέρια της η προδομένη γυναίκα για να τιμωρήσει τον άντρα που την παράτησε, για να παντρευτεί μιαν άλλη.

Μέρες χαράς και ξεφάντωσης...

Ο Ιάσοντας ζει μέρες χαράς και ξεφάντωσης στα παλάτια του Κρέοντα. Απολαμβάνει τον τρυφερό έρωτα της νεαρής κόρης του βασιλιά της Κορίνθου. Αδιαφορεί για την τύχη της Μήδειας και των παιδιών τους.

Ζει μια καινούρια εμπειρία στο πλάι μας βασιλοπού-
 λας που δεν ξέρει από μάγια και δολοπλοκίες, από φο-
 νικά και ραδιουργίες. Είναι μια όμορφη και χαριτωμένη
 ερωτευμένη νέα. Και προσφέρει στον Ιάσονα ό, τι του
 είχε λείψει σε όλη του την πολυτάραχη και περιπετειώδη
 πορεία της ζωής του: αγάπη και τρυφερότητα, γαλήνη
 και ξεγνοιασιά.

Ο Ιάσοντας παρασυρμένος από τη νεανική ορμή της
 βασιλοπούλας αδιαφορεί για τη ΘΜήδεια. Ξεχνάει τους
 όρκους που της είχε δώσει. Ξεχνάει και τι θα μπορούσε
 να κάμει η περιφρονημένη μάγισσα αν ήθελε να τον εκ-
 δικηθεί.

Η παραμύθια μονολογεί...

Η παραμύθια της Μήδειας βλέπει την αγριάδα του φο-
 νικού στο βλέμμα της Μήδειας και διαισθάνεται πως η
 συμφορά παραμονεύει στο κατώφλι των ανακτόρων του
 Κρέοντα. Μέρα και νύχτα συλλογιέται. Κι ένα πρωί,
 ύστερα από το εφιαλτικό όνειρο που τάρραξε τον ελάχιστο
 ύπνο της, βγήκε τρομαγμένη από το σπίτι, όπου ζούσε
 με τη Μήδεια και τα παιδιά, κάθισε στο πλατύσκαλο κι
 αναλογιζόταν τα περασμένα:

«Όλα από κει ξεκίνησαν», έλεγε, «από την καταρα-
 μένη ώρα που κίνησε ο Ιάσοντας με την Αργώ για την
 Κολχίδα. Αχ, γιατί να περάσει, γιατί να μην παγιδευτεί
 το καταραμένο καράβι στις φονικές, τις μαύρες συμπλη-
 γάδες; Ήταν ανάγκη να διαβεί, πού να μην έσωναν ποτέ

τα χέρια των γενναίων αντρών να κόψουν ξύλα από τα πεύκα του Πηλίου και να σκαρώσουν το ταχύπλοο καράβι, και να φτάσουν εκεί, για πάρουν και να πάνε στον Πελία το καταραμένο εκείνο χρυσόμαλλο δέρας;»

»Η αρχή του κακού ήταν εκείνος ο τρελός της έρωτας, ο παθιασμένος που την έβγαλε από τα όριά της. Αν η κυρά μου η Μήδεια δεν τον είχε τότε ερωτευτεί παράφορα, ουδέποτε θα παρατούσε τα πλούσια βασιλικά παλάτια του πατέρα της, για να ακολουθήσει τον Ιάσονα πλέοντας προς τα κάστρα και τους πύργους της Ιωλκού. Ε, από κει και πέρα όλα πήγανε στραβά. Και τι δεν έκαμε η έρμη για το χατίρι του άπιστου συντρόφου! Αδίστακτη φόνισσα έγινε. Όλοι το ξέρουν. Γιατί να το κρύψω; Και τον αδελφό της κομμάτιασε, και τις κόρες του Πελία έπεισε να σκοτώσουν τον πατέρα τους, για να πάρει το θρόνο ο Ιάσοντας. Και εξαιτίας αυτού του φονικού μας έδιωξαν από την Ιωλκό. Οι κάκοικοι δε θέλανε μια φόνισσα στον τόπο τους. Φύγαμε οικογενειακώς και βρήκαμε καταφύγιο εδώ στην Κόρινθο κι απανεμιάσαμε. Καλά ζούσαμε. Η Μήδεια φερνόταν ωραία σε όλους και όλος ο κόσμος την αγαπούσε και τη σεβόταν. Συμφωνούσε σε όλα με τον Ιάσονα. Η γνώμη του ήταν και γνώμη της. Ό, τι έλεγε εκείνος ήταν νόμος απαράβατος για κείνη. Ήταν αφοσιωμένη και πιστή σύζυγος και μητέρα, όπως κάθε συνετή και φρόνιμη γυναίκα που φροντίζει για το καλό του σπιτιού της.

»Αχ, πώς αναποδογυρίστηκαν όλα! Εκείνος ο μεγάλος έρωτας πού πήγε; Εκείνο το φλογερό πάθος έγινε μίσος. Οι τόσο πολύ ερωτευμένοι έγιναν θανάσιμοι εχθροί. Δε

θέλουν να βλέπει ο ένας τον άλλο... Ά, όλα κιόλα! Τώρα για όλα φταίει εκείνος. Όχι πως εγώ θέλω να διακαιολογήσω τη Μήδεια, αν και από τη μεριά της είμαι, αλλά ο Ιάσοντας είναι υπεύθυνος για τούτη την κατάντια. Και να δούμε ίσαμε πού θα φτάσει η οργή της Μήδειας! Αυτός ο ξεδιάντροπος είναι ο φταίχτης. Αυτός που πρόδωσε τα παιδιά του και την κυρά μου και πήγε και παντρεύτηκε την κόρη του Κρέοντα που κυβερνάει αυτήν εδώ τη χώρα. Και καλοπερνάει του λόγου του πλαγιάζοντας με την όμορφη βασιλοπούλα, περιφρονώντας τη μητέρα των παιδιών του ο άθλιος!

»Κλαίει κι οδύρεται η δύστυχη η Μήδεια, η ατιμασμένη, η προδομένη. Ουρλιάζει. Βοά ο τόπος από τις οργισμένες κραυγές της.

»Πού πάνε οι μεγάλοι όρκοι που μου έδωσες και μ' εβεβαίωσες με το δεξί σου χέρι πως θα μ' αγαπάς σε όλη σου τη ζωή; Δε μου ορκίστηκες αιώνια πίστη βάζοντας μάρτυρες και τους θεούς;

»Δείτε την τώρα τι κέρδισε. Τι απολαμβάνει. Πώς και με ποιο τρόπο την αναταμείβει ο Ιάσοντας για τις θυσίες που έχει κάμει. Κι εκείνος καρφί δεν του καίγεται. Σημασία δε δίνει ο αναίσθητος.

»Κι εκείνη από τη στιγμή που βεβεώθηκε πως την εγκατέλειψε ο άντρας της για μια άλλη γυναίκα, έπεσε του θανατά. Δε βάνει μπουκιά στο στόμα της, έχει παραιτηθεί τελείως. Το κορμί της μαραίνεται από τον πόνο και την εγκατάλειψη. Λιώνει βουτηγμένη στο θρήνο χύνοντας όλη την ώρα πικρά δάκρυα. Πεσμένη κατάχαμα, με τα μάτια καρφωμένα στο χώμα, δε θέλει να δει κανέ-

ναν ούτε σπκώνει τα μάτια της από το έδαφος. Κι όπως ακούει ο βράχος κι η φουρτουνιασμένη θάλασσα έτσι κι εκείνη ακούει τις συμβουλές των αγαπημένων της που θέλουν το καλό της. Δε δίνει σημασία σε τίποτα. Ό, τι κι αν της πεις. Κι αν καμιά φορά τη δεις να στρέψει λίγο τον κατάσπρο της λαιμό, κλαίει και οδύρεται και τα βάζει με τον εαυτό της που πρόδωσε τον αγαπημένο της πατέρα, την πατρίδα και το πατρικό της σπίτι. Κι ακολούθησε αυτόν τον παλιάνθρωπο, αυτόν τον ελεεινό άντρα, που την εγκατέλειψε ταπεινωμένη και περιφρονημένη για τα κάλλη της δροσερής κόρης του Κρέοντα, που να μην έσωσε κι αυτή η καταραμένη να βρεθεί στο δρόμο του.

»Είμαι σίγουρη πως τώρα που τη χτύπησε η συμφορά κατακούτελα έχει μάθει κι αυτή η ταλαίπωρη τι σημαίνει να είναι κανείς στην πατρίδα του και ποτέ να μην απομακρύνεται από αυτήν. Τώρα που είναι μόνη κι έρημη ανάμεσα σε ξένους κι εχθρικούς ανθρώπους, τώρα θα κατάλαβε το λάθος της, αλλά τι το θέλει; Αυτή η τωρινή, η όψιμη γνώση σε τίποτα δεν την ωφελεί. Έπρεπε να το είχε σκεφτεί προτού πράξει ό, τι έπραξε. Τώρα είναι πολύ αργά. Κι εκείνο που με ανησυχεί περισσότερο, είναι που μισεί τα παιδιά της και δε χαίρεται όταν τα βλέπει. Φοβάμαι πως δε θέλει να τα βλέπει. Αυτό με τρομάζει. Την ξέρω καλά εγώ τη Μήδεια. Τρέμω μήπως μελετάει στο νου της κάποια καινούργια συμφορά. Γιατί δεν είναι καλά στα μυαλά της, η ψυχή της είναι μαύρη. Κι αυτό που της έκαμε ο Ιάσωνας δε θα του το συγχωρήσει ποτέ. Εκείνη δεν είναι μαθημένη να ανέχεται την αδικία σε βάρος της. Τη γνωρίζω καλά εγώ, που να μην έσωνα να είμαι μαζί της σ' αυτήν εδώ τη συμφορά. Και τη φο-

βάμαι. Ξέρεις καμιά φορά ίσαμε πού μπορεί να φτάσει; Είναι ικανή να μπει κρυφά στο παλάτι κραδαινοντας ένα μαχαίρι φονικό, να ορμήσει στο νυφικό δωμάτιο και να μπήξει το μαχαίρι στο σπκώτι της νύφης. Ή να σκοτώσει και το βασιλιά κι αυτόν που παντρεύτηκε την κόρη του. Κι ύστερα να τη βρει πιο μεγάλη συμφορά. Όλα τα περιμένω εγώ από τη Μήδεια. Εγώ που ξέρω καλά τα φυσικά της. Είναι φοβερή γυναίκα, αδίστακτη. Κι όποιος τολμήσει να τα βάλει μαζί της και γίνει εχθρός της, δε θα ξεμπλέξει εύκολα από αυτήν.

Η ηλικιωμένη γυναίκα σταμάτησε απότομα το θλιβερό μονόλογο γιατί εκείνη τη στιγμή έφτασαν καταϊδρωμένα από τις γυροβολιές και τα παιγνίδια τα παιδιά της Μήδειας. Η γριούλα κούνησε θλιμμένα το κεφάλι, θαρρείς και μάντευε το κακό που κρεμόταν πάνω από τη ζωή των αθώων πλασμάτων και μουρμούρισε με πόνο:

«Κακότυχα κι εσείς, παιδάκια μου, ποιος ξέρει τι σας περιμένει! Εσείς πού να φανταστείτε τι περνάει η μάνα σας! Ιδέα δεν έχετε από τις συμφορές που έχουν πέσει πάνω της. Είστε αγνά κι αθώα πλάσματα. Και δε γνοιάζετε για τίποτα ούτε σας αρέσει να υποφέρετε βάσανα όπως οι μεγάλοι».

Καπνός χωρίς φωτιά δε βγαίνει...

-Έι, πώς κι έτσι; Τι συμβαίνει; Δεν ακούς; Σ' εσένα μιλάω, γερόντισσα που δουλεύεις από παλιά στο σπίτι της κυράς μου! Την ξάφνιασε ο ηλικιωμένος παιδαγωγός που έφτασε κι αυτός αγκομαχώντας πίσω από τα παιδιά. Γιατί κά-

θεσαι μπροστά στις πύλες ολομόναχη; Παραμιλάς θαρρώ μονάχη σου και ξεφωνίζεις για τις συμφορές που βρήκαν την κυρά μας; Πώς κι έγινε αυτό; Θέλει η Μήδεια να την αφήσεις μόνη; Κάνει χωρίς εσένα η Μήδεια! Τι καινούργιο να συμβαίνει εδώ πέρα; Πολύ παράξενο...

-Πού βλέπεις το παράξενο, σεβάσμιε ακόλουθε των παιδιών του Ιάσονα; Κι εσύ εδώ ζεις και γνωρίζεις τις συμφορές που βρήκαν την κυρά μας. Και σου διαφεύγει πως οι συμφορές των αφεντικών αγγίζουν και την ψυχή των καλών και αφοσιωμένων δούλων τους; Ή κάνεις τον ανήξερο;

Εγώ πάντως, σου εξομολογούμαι, έχω πελαγώσει από τη στενοχώρια μου, πνίγομαι! Δε βλέπω φως από πουθενά. Κοντεύω να τρελαθώ. Κι έτσι μου ήρθε βολικά, πού αλλού, σε ποιον άλλον ν' αποταθώ, αισθάνθηκα την επιθυμία να βγω εδώ στο ξέφωτο και να τα πω τα βάσανα της κυράς μου να τ' ακούσει η γη κι ουρανός. Μην κι αλλάξει κάτι... Τι άλλο μπορώ να κάμω;

Ο ηλικιωμένος παιδαγωγός ξαφνιάστηκε. Στηρίχτηκε στο μπαστούνι του κι ακούμπησε την κυρτωμένη ράχη των γηρατιών του στον τοίχο της καμάρας του περιστύλιου πίσω του.

-Τι μου λες, γερόντισσα; Όστε δε σταμάτησε ακόμα τους θρήνους η δυστυχισμένη γυναίκα; Σε καλό της! Τι θ' απογίνει η έρημη; Αναστέναξε, όχι χωρίς πόνο ο καλός άνθρωπος.

Η γερόντισσα κούνησε θλιμμένα το κεφάλι.

-Σε μακαρίζω που ζεις στον κόσμο σου, γέροντα. Ρωτάς κι εσύ αν κλαίει ακόμα η κυρά μας; Άκου λοι-